

Phần 3

Chương 7

Vì ba mũi tiêm sai đó, Liêu Sơ Thu đã yêu người đàn ông này. Tình yêu khiến cô ấy trong lòng tràn đầy dũng khí. Trong thời gian anh ta nằm viện, ngoài việc hằng ngày cô tiêm, lấy máu, đo huyết áp cho anh ta ra, còn nấu canh, nấu cháo, giặt quần áo cho anh ta.

Người đàn ông nằm viện, nhờ họa được phúc này tên là Hà Lập Đông.

Y tá trưởng mắng cô ngốc: “Ngoài việc anh ta cũng khá đẹp trai ra, em có thể nhờ cậy được gì ở anh ta?”

“Em nhờ anh ấy việc đẹp trai vậy.” Liêu Sơ Thu cười tíu mắt, trả lời. Cô là một cô gái tính tình dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng cũng là một người rất bướng bỉnh. Cô chưa bao giờ theo đuổi con trai. Thế nên nhìn tổng thể vẫn có hơi mãnh liệt thái quá.

Ngay cả chính bản thân Hà Lập Đông cũng nói: “Em trông cậy gì ở anh chứ? Bây giờ anh chẳng thể cho em được thứ gì.”

“Bây giờ không có không có nghĩa là sau này cũng vậy, dù gì thì em cũng đã thích anh rồi.”

Hà Lập Đông bực bội bước đi: “Em nói thích là thích được sao, anh không đồng ý!”

Liêu Sơ Thu chẳng quan tâm Hà Lập Đông có đồng ý hay không, cô chỉ muốn đối tốt với anh. Trời trở lạnh, cô đan cho anh một chiếc áo len. Thời tiết nóng lên thì mua cho anh áo sơ mi. Một ngày ba bữa, cô luôn có thể dành ra một bữa cùng ăn cơm với anh. Một tháng tiền lương của cô chỉ có vài trăm đồng như vậy, hơn nửa trong số đó đều tiêu tốn vào người đàn ông này cả rồi.

Cuối cùng Liêu Sơ Thu cũng khiến Hà Lập Đông cảm động. Tình yêu của Hà Lập Đông đã bắt đầu từ sự cảm động đó.

Sau khi kết hôn, để kiếm thêm được nhiều, sau khi tan ca Liêu Sơ Thu còn bày bán một sạp hàng ở chợ đêm. Buổi tối Hà Lập Đông từ nhà xưởng về sẽ lái một chiếc xe mô tô đến đón Liêu Sơ Thu.

Gió đêm thổi vi vu, Hà Lập Đông vừa lái xe vừa căn nhắc: “Em tội gì phải vất vả vậy chứ?”

Trước khi cưới họ còn chưa có nhà. Thế nên mục tiêu phấn đấu đầu tiên sau khi kết hôn là cùng xây dựng một ngôi nhà. Liêu Sơ Thu không muốn đứng sau đợi căn nhà này được xây xong, mà cô muốn cùng chồng mình xây từng viên gạch từng mảnh ngói cho ngôi nhà này.

Hà Lập Đông đã từng làm rất nhiều công việc, công việc cuối cùng khiến anh thành công nhất là làm ở xưởng gạch men. Từ ban đầu chỉ có một cái máy cắt gạch, rồi hai cái, cuối cùng trở thành một trong những công xưởng cung cấp cho thị trường gạch ngói lớn nhất thành phố A.

Có tiền rồi, nhưng không có con.

Đã đi khám bác sỹ, uống thuốc, làm phẫu thuật... nhưng đều thất bại.

Sau đó mẹ chồng sốt ruột, vì không có con, một cô con dâu có thảo hiền đến mấy cũng trở nên ngứa mắt. Sau đó những vấn đề giữa mẹ chồng con dâu bắt đầu trở thành những khúc mắc chủ yếu trong chuyện hôn nhân của Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông.

Ninh Nhiễm Thanh vân vê chiếc bút trong tay, đánh giá Liêu Sơ Thu trước mắt. Thật ra người phụ nữ đến tuổi 30 sẽ già đi rất nhanh, nhưng điều may mắn là Liêu Sơ Thu có một gương mặt hình trái táo, một mái tóc đen dài đến ngang tai, nước da hơi tối, gương mặt tuy không thể nói là xinh đẹp nhưng các bộ phận kết hợp lại trông rất vừa mắt. Chị ta ăn mặc đơn giản thoải mái, món đồ nữ trang duy nhất trên người là chiếc nhẫn cưới đeo trên ngón áp út.

Nhưng ngay cả chiếc nhẫn này, cũng sắp bị tháo xuống rồi.

Cảm giác đầu tiên Liêu Sơ Thu mang lại cho Ninh Nhiễm Thanh là sự dịu dàng như nước, có điều không biết là nước đọng hay nước chảy.

“Nói như vậy, nguyên nhân chủ yếu phát sinh trong chuyện hôn nhân của chị là hai vợ chồng chị không thể có con. Thế nên mẹ chồng của chị đã tìm cho chồng chị một người để đẻ thuê. Sau đó thì chồng chị và người phụ nữ đẻ thuê đó đã nảy sinh tình cảm, thế nên chị muốn rút lui nhường cô ta, phải không?”

“Không phải là rút lui nhường cô ta đâu, chỉ là không thể sống tiếp với nhau được nữa thôi.” Liêu Sơ Thu nhếch mép, dường như đang cười. Giọng nói của chị nghe ra rất mệt mỏi, nhưng gương mặt vẫn điềm tĩnh không chút thay đổi.

Ninh Nhiễm Thanh cầm bút ghi lại nội dung cuộc trò chuyện, tiếp tục hỏi: “Được rồi! Vậy chị nói cho tôi biết, chị định phân chia tài sản chung của hai vợ chồng như thế nào. Chồng chị là người có lỗi, chị có thể yêu cầu được chia nhiều hơn một chút.”

“Tình cảm đã không còn, tôi còn cần nhiều tiền thế để làm gì?” Liêu Sơ Thu nhìn cô nói.

“Trời đất ơi, chị ngốc hay sao!” Ninh Nhiễm Thanh buông cây bút trong tay xuống. “Không còn tình cảm thì mới cần tiền chứ.”

Liêu Sơ Thu ngăn người.

Ninh Nhiễm Thanh nói xong lập tức cảm thấy bất ổn. Sao cô có thể mắng khách hàng của mình là ngốc chứ, vội vàng giải thích: “Ý của tôi là tiền đâu có thù oán gì với chị. Chị đừng căm ghét nó như vậy. Tiền cũng đáng yêu lắm mà, ít ra thì đáng yêu hơn nhiều mẹ chồng và chồng chị đấy.”

“Tôi biết.” Liêu Sơ Thu miễn cưỡng gượng cười. “Nhưng tôi thật sự không thiếu tiền, cho tôi nhiều tiền như vậy cũng chẳng biết dùng thế nào.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Mặc dù kết quả bước đầu nói chuyện với Liêu Sơ Thu khiến cô không biết nói sao, nhưng mọi việc dù sao cũng đã tạm ổn. Liêu Sơ Thu đã hẹn chồng ngày kia đến thỏa thuận ly hôn, đến lúc đó cô sẽ đi cùng Liêu Sơ Thu.

Sau khi tạm biệt Liêu Sơ Thu, từ phòng trà trở về văn phòng luật, cô đưa cho luật sư hướng dẫn Chu Yên xem kết quả cuộc nói chuyện và những nội dung đã ghi chép lại, sau đó cô ngồi đối diện cô Chu Yên, không nhìn được mà hỏi một câu: “Cô à! Cái cô Liêu Sơ Thu này có phải đầu óc có chút bất bình thường không?”

Chu Yên đọc qua ghi chép cuộc nói chuyện, nói: “Là một luật sư, ngoài việc chúng ta cố gắng giành cho họ được nhiều lợi ích nhất, quan trọng nhất là phải quan tâm đến suy nghĩ của họ.”

Ninh Nhiễm Thanh có chút mơ hồ: “Lẽ nào suy nghĩ của Liêu Sơ Thu là hy sinh bản thân để tác thành cho kẻ thứ ba?”

Chu Yên: “Tiểu Ninh! Là một luật sư, còn cần phải đi sâu tìm hiểu suy nghĩ của đương sự, không phải chỉ nhìn bề ngoài đâu.”

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng đầu xúc động nói: “Em cảm thấy em hiểu cũng khá sâu sắc mà. Liêu Sơ Thu đúng là một phụ nữ tốt của Trung Quốc.”

Chu Yên mỉm cười, bảo cô ra ngoài xử lý hồ sơ vụ án.

Sau khi Trung Chính và Vạn Phong sát nhập, chỉ riêng thực tập sinh cũng đã đến mười mấy người. Người nào người nấy cũng chăm chỉ đến phát điên. Nhưng công việc trong văn phòng thì chỉ có một tý như vậy. Thế nên đến cả việc đặt cơm trưa bên ngoài, pha cà phê, pha trà, photo tài liệu... đều trở thành những công việc “hot” nhất.

Vào hôm qua còn xảy ra một bi kịch thế này: Một vị luật sư nói mình khát nước, sau đó hai thực tập sinh không hẹn mà gặp đều chạy đến phòng uống nước pha trà cho anh ta.

Kết quả là đụng mặt nhau.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn thấy, liền ở bên cạnh có lòng tốt đề nghị: “Để cho công bằng, tôi cảm thấy chúng ta có thể làm một thời khóa biểu trực nhật cho các thực tập sinh, ai trực nhật, ai pha trà, mọi người nói có được không...”

Không ai đồng tình, chỉ trong một lúc cô đã đắc tội với hai thực tập sinh.

Sắp đến giờ chuẩn bị về nhà, Ninh Nhiễm Thanh kéo Vương Trân lại kể khổ: “Lúc đó đều vô cùng ngượng ngập, mình chỉ muốn xoa dịu bầu không khí thôi, sao họ không hiểu sự hài hước của mình vậy...”

Vương Trân vỗ vỗ vào tay cô nói: “Chính cậu cũng thừa nhận lúc đó mọi người đều ngượng ngập, cậu lại còn cố tình làm tăng thêm sự ngượng ngập của họ. Đương nhiên họ sẽ không cho rằng đây là chuyện hài hước, hơn nữa còn cho là cậu cố tình mỉa mai họ nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh không vui, thở dài, nghĩ bụng muốn làm lại cuộc đời đúng là vẫn khó khăn lắm, không phải chỉ đọc mấy cuốn sách dạy cách ứng xử là đủ, nhất là đối với người sinh ra tư chất vốn đã có vấn đề sẵn như cô.

Bởi vì nửa tiếng đồng hồ trước vừa có một trận mưa kèm theo sấm chớp, lúc bước ra khỏi tòa nhà, bầu trời bên ngoài một màu xám xịt. Cả thành phố ướt át lụi lụi khiến người ta khó chịu. Các tuyến đường còn hơi tắc, xe cộ nối nhau thành những dãy dài như một chiếc đuôi rắn thẳng tắp, khổng lồ.

Giờ tan tầm cao điểm cũng là lúc phía dưới bến đò xe buýt đứng tụ tập đông đảo những người vừa tan ca.

Ninh Nhiễm Thanh đứng đờ xe ở bến xe buýt, đờ mãi đờ mãi phát sốt ruột, oằn mình nhìn cảnh tượng tắc đường trước mắt, sau đó ép buộc tâm trạng bản thân phải bình ổn trở lại, lấy từ trong túi ra vài đồng tiền lẻ để chuẩn bị trước.

Đúng vào lúc này, Vương Trân đứng bên cạnh kéo tay cô, dùng ánh mắt ý bảo cô nhìn về một hướng nào đó.

Từ hướng nào đó mà Vương Trân chỉ cho cô có một người phụ nữ dáng người cân đối, thanh tú bước đến. Cô ta ăn mặc đơn giản nhẹ nhàng, lưng đeo một chiếc ba lô du lịch, mái tóc dài mượt mà buộc cao gọn gàng thành đuôi ngựa phía sau.

“Cô ta chính là thực tập sinh mà Tàn Hựu Sinh hướng dẫn, sau khi tốt nghiệp Đại học chính trị pháp lý Tây Nam thì xin đi du học ở Anh, sau khi về nước đã vào được Dịch Hòa một cách thuận lợi. Nghe nói viện trưởng Vương của Học viện pháp lý Thành Đông còn là cậu ruột của cô ta. Lần này luật sư Tàn đích thân hướng dẫn cô ta có lẽ cũng vì nể mặt viện trưởng Vương.”

Ninh Nhiễm Thanh không nhịn được, đánh giá một lượt cô sinh viên có thành tích cao này. Đánh giá xong, sắc mặt không nén nổi tức giận. Nghĩ đến một ngày cả tòa nhà văn phòng này đều biết cô và Tàn Hựu Sinh đã từng hẹn

hò, giờ Tần Hựu Sinh lại thân mật với người con gái khác... Đến lúc đó cái mặt cô biết để chỗ nào, biết chui vào đâu!

Cả đoạn đường tắc nghẽn, về được đến nhà chị đã gần 6 giờ rồi. Về đến nhà, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy trong người không được khỏe lắm, mặt mày ủ rũ chán chường. Trương Tiểu Trì với khả năng quan sát vô cùng tốt tiến về phía trước, nhìn cô, hỏi dò: “Cô bị ai mắng à?”

Ninh Nhiễm Thanh lạnh lùng nhìn thẳng bé, không nói câu nào.

Vì chuyện cái điều khiển tivi, Ninh Nhiễm Thanh đã hai ngày trời không nói năng gì với Trương Tiểu Trì. Trương Tiểu Trì có vẻ sắp không chịu nổi nữa. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần chiến tranh lạnh với Ninh Nhiễm Thanh, cậu lúc nào cũng thua.

Cậu lấy từ trong tủ lạnh ra một cái bát nho còn tươi nguyên bung đến trước mặt cô: “Sáng nay mẹ cháu mua đây, cô có muốn ăn không?”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn bát nho một cái, đôi chân thon dài vắt vào nhau, vẫn không nói câu nào.

Trương Tiểu Trì kéo tay Ninh Nhiễm Thanh: “Cô à, cháu sai rồi.”

Giọng Ninh Nhiễm Thanh lạnh nhạt: “Sai chỗ nào?”

“Cháu không nên đổi điện thoại của cô thành điều khiển tivi.” Thái độ kiểm điểm của Trương Tiểu Trì vô cùng tốt. “Cô à, Tiểu Trì chỉ muốn đùa vui một chút với cô thôi, tuyệt đối không có ác ý đâu.”

Sắc mặt Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng cũng dịu xuống: “Tôi đã ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa ạ! Hôm nay mẹ cháu làm ca đêm, bảo cháu tự xuống nhà ăn tạm cái gì đó.” Trương Tiểu Trì bắt đầu tỏ vẻ đáng thương: “Nhưng cháu muốn đợi cô cùng đi.”

Nhưng quán ăn nhanh ở dưới nhà họ đã ăn đến phát ngán rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy vào nhà bếp nấu hai bát mì tôm, một bát mì có hai quả trứng và một cái chân giò hun khói.

Đối với loại mì tôm thập cẩm kinh điển này, Trương Tiểu Trì lại ăn rất ngon lành, ăn xong rất tự giác bê một chiếc ghế đầu nhỏ, chủ động đứng trước vòi nước rửa bát. Rửa bát xong lại vui vẻ chạy đi cho hai con cá của cậu và con rùa của cô ăn.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh nằm trên sofa xem tivi, không ngừng cầm điều khiển chuyển kênh, cuối cùng sau khi cô đã chuyển hết tất cả các kênh mấy lượt, Trương Tiểu Trì đang bò bên cạnh làm bài tập nghỉ hè cuối cùng cũng thấy bực mình: “Cô có thể đừng chuyển kênh nữa được không. Làm người phải có sự kiên nhẫn. Cô cứ chuyển đi chuyển lại như vậy sao có thể xem được những tiết mục hay.”

Cuối cùng thì Ninh Nhiễm Thanh cũng dừng lại, quay người lại nhìn Trương Tiểu Trì đang làm bài tập, vừa nhìn vừa nói: “Đề bài đúng là dễ quá, làm học sinh tiểu học thật là hạnh phúc.”

Trương Tiểu Trì nhìn xuống, cầm bài tập lên bắt đầu đọc đề, thanh âm tròn vành rõ chữ: “Xin cô hãy nghe đề! Trên một bãi cỏ của nông trường, tổng cộng cung cấp đủ cho 27 con bò ăn được trong 6 tuần, hoặc 23 con bò ăn được trong 9 tuần. Nếu cỏ ở nông trường mỗi tuần đều sinh trưởng đều đặn, có thể cung cấp cho 21 con bò ăn trong mấy tuần?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Sinh trưởng đều đặn là tốc độ như thế nào...”

“Đề này cô không biết làm phải không?” Trương Tiểu Trì bắt đầu phản kích, hắng giọng tiếp tục đọc: “Đề tiếp theo. Bốn người đánh bài brit⁽¹⁾. Trong tay người nào đó có 13 quân bài, có đủ cả bốn loại quân, số lượng của bốn loại quân là không giống nhau. Quân cơ và quân rô tổng cộng có năm lá. Quân cơ và quân bích tổng cộng có sáu lá, hai lá bài poker, xin hỏi bộ bài này lấy quân nào làm bài chủ?”

Ninh Nhiễm Thanh chớp mắt: “Đề bài thế này chẳng phải khởi xướng cho các cháu cờ bạc sao, thật không ra làm sao cả, ai ra vậy...”

“Rõ ràng là phân tích logic mà.” Bỗng chốc Trương Tiểu Trì khí thế bùng bùng, vì cậu quá rõ Ninh Nhiễm Thanh là một người hẹp hòi thù dai thế nào, nên trong lòng có đặc ý cũng không thể hiện ra ngoài quá mức, rất có phong độ của một đội viên.

“Lẽ nào cháu biết làm cả sao?” Ninh Nhiễm Thanh dường như không thể tin nổi, lẽ nào từ trước đến giờ, cô luôn xem thường trí tuệ của Trương Tiểu Trì.

“Cũng tạm thôi, nghĩ kỹ một chút thì sẽ biết làm. Cuộc thi đấu toán học lần này trong lớp chỉ có hai người chiến thắng, cháu là một trong hai người đó.” Trương Tiểu Trì vừa viết bài vừa khoe khoang bản thân, nhưng thái độ thể hiện ra ngoài vẫn rất khiêm tốn.

“Giỏi lắm, giỏi lắm!” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục chuyển kênh: “Cố gắng lên! Sau này làm một nhà toán học cho cô xem.”

“Làm nhà toán học thì có gì hay ho, cháu không muốn làm đâu.” Gương mặt Trương Tiểu Trì thể hiện rõ sự kiêu ngạo. “Trong sách nói các nhà toán học vì ngày nào cũng suy nghĩ quá nhiều, nên rất dễ “qua đời” sớm.”

Đầu óc Ninh Nhiễm Thanh bị từ “qua đời sớm” này làm cho “đơ” trong giây lát, hoàn toàn không thể ngờ rằng cậu cháu ngoại của mình lại “trưởng thành” nhanh đến vậy. Cô kinh ngạc nhìn Trương Tiểu Trì: “Tiểu Trì... Cháu đã biết “qua đời” là gì rồi sao?”

Trương Tiểu Trì khinh thường trả lời: “Chuyện này có gì mà không biết chứ, rụng tóc sớm⁽²⁾ tức là bị hói đó, giống như ông chú dưới nhà ấy...”

Ninh Nhiễm Thanh: "... Đúng rồi, tức là bị hói."

Trương Tiêu Trì sau khi giải xong hai bài số học có độ khó cao thì cảm thấy hơi buồn ngủ, nên tắm rửa rồi đi ngủ trước. Ninh Nhiễm Thanh không ngủ được, nằm trên sofa nghĩ về câu "Đánh đòn phủ đầu" mà Vương Trân nói.

"Đầu tiên cậu phải có suy nghĩ như thế này, chủ động thể hiện tình cảm hoàn toàn không mất mặt, ngược lại cậu sẽ nắm được quyền chủ động trong tình yêu của hai người. Mình cảm thấy cậu có thể gọi điện cho luật sư Tần, sau đó hỏi anh ấy một câu."

"Câu gì vậy?"

"Một câu đơn giản thôi "Anh còn thích em không", thế là đủ rồi."

"Không thể nào!"

"Đừng có nghĩ rằng câu hỏi rất dễ. Nếu đáp án cậu nhận được là một sự khẳng định, cậu chắc chắn sẽ nắm được quyền chủ động. Cho dù có là phủ định, sau này nếu luật sư Tần có gặp cậu, trong lòng anh ấy sẽ thấy áy náy. Cho dù chạm mặt cũng sẽ là anh ấy trốn cậu, chứ không phải cậu trốn anh ấy."

...

Nhưng làm vậy có tốt thật không?

Ninh Nhiễm Thanh cầm điện thoại đi ra ngoài ban công.

Có lẽ vì mưa, gió đêm nay hơi lạnh. Ninh Nhiễm Thanh tựa người vào bức tường bao quanh, chiếc áo somi trắng mặc trên người bị cơn gió trên cao thổi bay phần phật.

Lòng bàn tay cô đỏ chót mồ hôi. Còn chưa bấm số điện thoại, tim cô đã đập loạn xạ, cứ thỉnh thoảng, thỉnh thoảng... Dường như đang có một con người bên trong cô vũ cho cô.

Một tay Ninh Nhiễm Thanh đặt lên ngực cho trấn tĩnh lại, một tay lướt trên màn hình điện thoại tìm số của Tần Hựu Sinh, sau đó mắt nhắm mắt mở, ấn vào.

"Tút... Tút... Tút..."

Ba hồi chuông vang lên, rất nhanh, giọng nói quen thuộc của Tần Hựu Sinh truyền vào trong điện thoại.

"Nhiễm Thanh?"

Bàn tay Ninh Nhiễm Thanh ướt đẫm mồ hôi: "Em đây."

"Thấy em gọi điện cho anh thế này, anh rất vui, có việc gì sao?" Giọng nam trầm ấm bên tai. Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Đêm nay không có đến một ngôi sao, đến một chút bóng dáng của mặt trăng cũng không có, cả bầu trời đen như mực, sâu lắng. Còn thành phố bên dưới bầu trời này vẫn sáng đèn khắp mọi nơi, rực rỡ mê hồn như vậy.

Ninh Nhiễm Thanh hít một hơi sâu, giọng nói cô tuy run lên cầm cập, nhưng thanh âm phát ra vẫn rất rõ ràng.

Ít ra thì Tần Hựu Sinh ở đầu bên kia điện thoại, cho dù bữa cơm có hơi ồn ào, một câu nói ngắn gọn, mềm mại của Ninh Nhiễm Thanh vẫn lọt vào tai anh một cách rõ ràng nhất.

Trong điện thoại cô đã hỏi anh thế này: “Thầy Tần, thầy còn yêu em không?”

Lúc Ninh Nhiễm Thanh gọi điện đến, Tần Hựu Sinh đang ăn cơm với tổng giám đốc Lão kinh doanh vật liệu xây dựng. Tổng giám đốc Lão là người Singapore, nói tiếng phổ thông không được lưu loát cho lắm. Lần này ăn cơm, ông ấy còn dẫn theo trợ lý thư ký, giám đốc phụ trách hạng mục, cùng với hai giám đốc ngoại giao. Mọi người ngồi quanh một chiếc bàn tròn kiểu Trung Quốc cười nói vui vẻ.

Vì cuộc điện thoại đột ngột này, mọi người sôi nổi nhìn về phía anh, xem rốt cuộc ai đang gọi đến lại có thể khiến luật sư Tần thốt ra câu: “Thấy em gọi điện cho anh thế này, anh rất vui”.

Khóe môi Tần Hựu Sinh không nhin được cứ cong lên. Anh cầm di động, đứng lên, lịch sự nói với người trong bàn một câu “Excuse me”, rồi ra khỏi phòng.

Ở phía bên này, một câu “Excuse me” nhẹ nhàng thốt ra của Tần Hựu Sinh đã khiến Ninh Nhiễm Thanh có chút bực mình, đợi nửa ngày trời lại nghe được câu “Excuse me”, thế là có ý gì, bắt cô phải nói lại lần nữa sao?

Cô đang định cúp điện thoại, một giọng nói tràn đầy khí chất của Tần Hựu Sinh một lần nữa truyền tới.

“Nhiễm Thanh, anh vẫn còn yêu em mà...”

Ninh Nhiễm Thanh, vẫn là người mà Tần Hựu Sinh yêu.

Ghi chú:

1. Một kiểu chơi bài tương tự như chơi tấn của Việt Nam.
2. Từ “qua đời” trong tiếng Trung là xie, đồng âm với từ “rụng”. Ý của Tiêu Trì là “rụng tóc sớm”.

Chương 8

Ninh Nhiễm Thanh hơi nghiêng người, tay trái vuốt ve chậu lan Quân Tử trồng ngoài ban công. Một cơn gió thổi tới, mùi thơm dịu dịu của hoa cỏ trong chốc lát dội vào tận tâm can, mang theo cảm giác mát lạnh của trời đêm, vừa tươi mát vừa nồng nàn.

Lúc này trên đỉnh đầu cô rõ ràng không có sao, nhưng dường như cô lại phảng phất nhìn thấy những ngôi sao lấp lánh.

“Nghe nói anh mới nhận hướng dẫn một nữ đệ tử mới, có phải không?” Ninh Nhiễm Thanh vẫn nhẹ nhàng hỏi, những ngón tay trắng muốt lướt nhẹ trên chấu lan Quân Tử.

“Đúng vậy!” Đầu bên kia điện thoại, Tần Hựu Sinh cũng đi qua đi lại, bước chân trên tấm thảm mềm mại dầy dặn, trong lòng rất vui vẻ.

“Sao, trước định đi theo tình yêu thầy trò, lần này muốn đổi khẩu vị, muốn có tình yêu “sư đồ”⁽¹⁾ à?”

Tần Hựu Sinh bỗng nhiên cười thâm: “Tạm thời anh vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.”

“Ồ, vậy khi nào anh sẽ có suy nghĩ này?” Ninh Nhiễm Thanh vô tình ngắt một chiếc lá, giọng nói cũng lên xuống cùng tâm trạng, có chút khô khan.

Tần Hựu Sinh vẫn còn buồn cười: “Đợi một thời gian nữa đi, đợi đến lúc nào em có hứng thú đến Dịch Hòa làm việc.”

Ninh Nhiễm Thanh cuối cùng không nhịn được nữa phải bật cười. Bữa tối chỉ ăn một bát mì úp, cũng thấy đói bụng rồi, ngữ khí ban đầu chất vấn Tần Hựu Sinh bỗng chốc cũng mềm nhũn lại, có chút nũng nịu rất đáng thương.

“Thầy Tần, bữa tối em chỉ ăn một bát mì úp, giờ hơi đói bụng rồi...”

Lúc Tần Hựu Sinh cúp điện thoại, hơi thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ mình lại cắm đầu vào gió rồi. Trên đường trở về phòng ăn, anh suy nghĩ lý do để xin phép về sớm, suy đi nghĩ lại mãi mà trong đầu chỉ vang lên một câu: “Thầy Tần, giờ em hơi đói bụng...”, thế nên giờ anh vội vàng qua đó là để đút sữa cho cô ấy sao?

Bữa cơm này là của tổng giám đốc Lão mời cơm. Công ty thiết kế này không lâu trước đây đã mất quyền lợi trong một lần đấu thầu. Sự việc bị phát hiện, bên đấu thầu và một đối thủ cạnh tranh đã thông đồng với nhau, có hành vi cố ý ép giá... Đối với anh mà nói, đây chỉ là một vụ kiện về cạnh tranh không lành mạnh. Mấy hôm trước anh đã lọc kỹ càng toàn bộ dự án hợp tác, các điều khoản trong hợp đồng đấu thầu, còn hỏi một người bạn làm quản lý giá một số thông tin, độ khó để thắng vụ kiện này của anh hoàn toàn không lớn.

Lúc ra về, ông chủ đứng lên hỏi anh: “Luật sư Tần, vụ kiện chắc chắn thắng chứ?”

Tần Hựu Sinh: “Trên tòa có rất nhiều thay đổi, tôi chỉ có thể nói tỷ lệ thắng kiện rất lớn.”

Từ Quân Lâm Các bước ra, Tần Hựu Sinh gọi điện thoại cho Ninh Nhiễm Thanh, hỏi cô bữa ăn đêm cô muốn mang tới nhà hay là ra ngoài ăn.

Ninh Nhiễm Thanh đang nằm trên sofa chơi trò “Tìm em gái”, nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, hỏi anh còn bao lâu nữa mới đến được.

Tần Hựu Sinh nhìn đồng hồ, tổng hợp tất cả các nhân tố, tính ra thời gian muộn nhất: “Trong khoảng 25 phút nữa.”

Tần Hựu Sinh sở dĩ có thể tính chính xác như vậy là vì trước đây có lần hẹn hò với Ninh Nhiễm Thanh, anh đen đui tới mức liên tiếp gặp 8 lần đèn đỏ và một lần tắc đường, muộn nửa tiếng đồng hồ mà đã bị Ninh Nhiễm Thanh trách cứ không có khái niệm về thời gian.

Hai người yêu nhau, rất nhiều chuyện sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, thậm chí là chiều theo người đó, bao gồm cả phương pháp làm việc, tính cách, những yêu cầu vô lý...

Sau khi chia tay với Ninh Nhiễm Thanh, Tần Hựu Sinh chưa từng nghĩ sẽ tìm thêm bạn gái. Trên người anh còn quá nhiều thói quen cô để lại, mà những thói quen này, anh không muốn sử dụng với một người con gái khác.

Vì còn những 25 phút, Ninh Nhiễm Thanh lại bắt đầu thấy lười, gọi lại cho anh: “Em không ra ngoài nữa đâu, hay là anh mang đồ ăn đến đây cho em đi.”

“Lần này chắc chắn chứ?”

“Uhm... Để em suy nghĩ một chút!”

Tần Hựu Sinh nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, lái xe chậm lại, một gương mặt tuấn tú vì khòe môi hơi nhếch lên nên trong ánh sáng lờ mờ của ô tô có cảm giác vô cùng dịu dàng: “Chỉ có một cơ hội đổi ý thôi đấy.”

“Hay là anh mang đến cho em đi...”

“Lần này chắc chắn chưa?”

“Chắc chắn rồi.”

“Được!” Tần Hựu Sinh nói xong, quay đầu xe, trước khi về rẽ qua một hàng cháo, mua về ba phần sủi cảo và cháo hải sản.

Lúc Tần Hựu Sinh đưa đồ ăn khuya đến dưới nhà, cô vừa xõa tóc đang chuẩn bị đi tắm, nhận được điện thoại liền nói: “Chị em không có nhà, anh lên đây đi.”

Chưa đến năm phút, chuông cửa đã vang lên. Ninh Nhiễm Thanh đi ra mở cửa. Tần Hựu Sinh mặc bộ vest là thẳng tắp đã cầm túi đồ ăn đứng ngoài cửa rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đón lấy túi đồ ăn, ngược nhìn bộ quần áo trên người Tần Hựu Sinh: “Nghiêm túc vậy, đi ăn tiệc sao?”

“Đúng thế! Đang ăn tiệc thì xin về sớm đây.” Tần Hựu Sinh nhìn Ninh Nhiễm Thanh nói.

Ninh Nhiễm Thanh thấy hơi ái ngại: “Xin lỗi, em không biết!”

“Không sao!” Tần Hựu Sinh chớp chớp mắt, cố tình hạ thấp giọng xuống càng lộ ra một giọng nói trầm âm chắc chắn: “Nếu em cảm thấy có lỗi, có thể hôn anh một cái để bồi thường.”

“Em không hôn bạn trai cũ đâu.”

“Vậy hay là trước khi hôn chuyển anh thành bạn trai chính thức đi...” Tần Hựu Sinh chân thành gợi ý, đôi môi hơi nhếch lên thành một đường cong, nhìn Ninh Nhiễm Thanh đứng ở cửa lúc này mái tóc đen dài xõa xuống vai, bỗng nhiên thấy rất nhớ cô, tay ngứa ngáy, tim càng nhột hơn, thế nên đưa tay ra nắm lấy tay cô.

“Anh đừng có động tay động chân.” Ninh Nhiễm Thanh quay lại nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. “Chị em sắp về rồi, anh cũng mau về đi.”

“...” Tần Hựu Sinh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt nhìn anh, bĩu môi, dùng ánh mắt ép buộc anh: Mau đi đi!

Tần Hựu Sinh bỗng nhiên ngoắc lấy tay cô.

Ninh Nhiễm Thanh do dự sát lại gần, một nụ hôn ẩm ướt được đặt lên má cô.

Vào một đêm hè như thế này, nhiệt độ đã nóng, ngọn lửa “tình cũ nổi lại” cũng bốc lên.

Hai má Ninh Nhiễm Thanh bỗng đỏ ửng lên, đỏ đến tận cổ. Một lúc sau, cô cũng nhẹ nhàng kiễ chân lên đặt lên má Tần Hựu Sinh một nụ hôn, đồng thời nói: “Em không thích cô thực tập sinh anh đang hướng dẫn...”

Tần Hựu Sinh nói “Được!”, không một chút do dự và lưỡng lự.

Sau khi Tần Hựu Sinh ngồi lên xe rồi, ôm một cảm giác áy náy mạnh mẽ, gọi điện thoại cho Giang Hành Chỉ.

Giang Hành Chỉ trước nay luôn ngủ rất sớm, lúc Tần Hựu Sinh gọi điện đến anh đã ngủ được một lúc rồi.

Anh cầm điện thoại, lim dim bò dậy khỏi giường, bộ quần áo ngủ trên người hơi mở, để lộ ra một bộ ngực tuyệt đẹp, gọi cảm.

“Chuyện gì vậy?”

“Giúp mình một chuyện.”

“Nói đi.”

“Giúp mình hướng dẫn Lại Thư Khiết.”

“Không bao giờ!”

“Được thôi, thế thì cứ đắc tội với viện trưởng Vương đi. Dù sao thì gân đây mấy vụ án mình thụ lý đều không phải ở bên đó.” Tần Hựu Sinh vui vẻ nói.

“Mình không quan tâm...” Giang Hành Chỉ ngáp ngáp mấy cái, nhìn đồng hồ.

“Giúp mình đi mà. Mình và Nhiễm Thanh đã trở lại với nhau rồi. Mình không muốn cô ấy có chuyện gì không vui.”

Cái cô Ninh Nhiễm Thanh đó không vui thì liên quan gì tới anh chứ. Giang Hành Chỉ đầu đầu xoa xoa thái dương, dựa nửa người vào đầu giường, miễn cưỡng nhận lời.

Tối qua Ninh Nhiễm Thanh ngủ muộn, vội vội vàng vàng dậy đánh răng rửa mặt liền ra ngoài. Lúc cô đang thay giày ở cửa thì bị chị gái gọi giật lại.

“Sủi cảo và cháo hải sản trong tủ ở đâu ra vậy?”

Tối qua Tần Hựu Sinh mang ba phần đồ ăn đêm đến. Ninh Nhiễm Thanh ăn một phần, sau đó gọi Tiểu Trì dậy ăn một phần, còn một phần thì để vào tủ lạnh giữ lại cho Ninh Tuần Tuần.

“Không có gì ạ. Em đi về tiện đường mua.”

“Cháo hải sản của Hà Giáp lâu, di à, di nhật được tiền à?” Trương Tiểu Trì chỉ mặc một chiếc quần đùi hoa du lịch bước từ nhà vệ sinh ra, ngữ khí khoa trương.

Ninh Nhiễm Thanh khuyu người xuống đi giày, sau đó đứng thẳng dậy: “Là đồng nghiệp mời.”

Ninh Tuần Tuần tiếp tục hỏi: “Là đồng nghiệp nam hay đồng nghiệp nữ?”

Ninh Nhiễm Thanh còn chưa kịp chải đầu, vừa lấy tay vuốt vuốt vài cái, vừa chuyển chủ đề: “Haiz, là sinh nhật một đồng nghiệp thôi ạ. Em sắp muộn rồi, em đi trước đây. Tạm biệt chị!”

Ninh Tuần Tuần bước ra cửa tiễn Ninh Nhiễm Thanh, tiếp tục giáo huấn thêm hai câu: “Lần sau em cũng phải mời đồng nghiệp tới nhà ăn cơm, có qua có lại, có biết không?”

Ninh Nhiễm Thanh liên tục gật đầu đồng ý, sau đó xách túi chạy như bay tới thang máy của khu nhà.

Vì đã sắp muộn, Ninh Nhiễm Thanh đành phải gọi taxi. Nhà của chị cô và văn phòng Vũ Đạt cùng một khu, đi xe chỉ mất 15 phút.

Tài xế taxi lái đi như bay, khi đến nơi Ninh Nhiễm Thanh nhìn đồng hồ, còn ba phút nữa. Cô trả tiền, bước xuống xe, đang định cùng vào thang máy với một đám người nữa thì bị chặn lại.

“Bên đó đông, đi theo anh.”

Ninh Nhiễm Thanh đi theo Tần Hựu Sinh tới khu vực thang máy chuyên dụng của văn phòng Dịch Hòa, thang máy đi từ hầm gửi xe lên. Tần Hựu Sinh bấm nút đi lên, cửa mở ra, bên trong trùng hợp có Giang Hành Chỉ đang đứng.

Đúng là quá trùng hợp.

“Chào!” Tần Hựu Sinh mỉm cười với Giang Hành Chỉ, sau đó dẫn Ninh Nhiễm Thanh bước vào.

Trước mặt một ông chủ khác, lại đường đường chính chính đi thang máy của họ như vậy, Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy á ngại, thế nên cô cười trừ nhìn Giang Hành Chỉ, chào hỏi một câu: “Xin chào, luật sư Giang!”

Giang Hành Chỉ hơi nghiêng mặt, sắc mặt buồn chán, ngữ khí càng tỏ nhạt hơn: “Chào!”

Hạng người không được người khác vui vẻ chào đón như cô, Ninh Nhiễm Thanh đã sớm có kinh nghiệm. Nếu có người nhìn cô thấy ngứa mắt, về cơ bản cô chỉ nhìn qua đã biết.

Mặc dù đây là thứ kinh nghiệm chẳng vui vẻ gì, nhưng cô vẫn phát hiện ra Giang Hành Chỉ dường như có chút khó chịu với cô.

“Tối qua ngủ ngon chứ?” Tần Hựu Sinh hỏi cô.

“Cũng tạm.” Ninh Nhiễm Thanh ngẩng đầu mỉm cười với anh. “Còn anh thì sao?”

“Cũng tạm.” Tần Hựu Sinh lè lưỡi, sau đó nhìn Giang Hành Chỉ đứng đối diện mình, khách khí hỏi thăm: “Thế còn luật sư Giang?”

“Tối qua tôi bị người ta nhờ cậy một việc rất rắc rối, thế nên ngủ chẳng ngon chút nào.” Giang Hành Chỉ lãnh đạm nói.

“Vậy sao?” Tần Hựu Sinh chỉ cười mà không nói gì.

Văn phòng luật sư Vạn Chính được hợp nhất từ Trung Chính và Vạn Phong nằm ở tầng 42 của tòa nhà, còn một mình văn phòng Dịch Hòa đã chiếm trọn sáu tầng nhà, từ tầng 60 đến tầng 66 đều là địa bàn của Dịch Hòa, còn cả một phòng triển lãm lớn nữa.

Đã đến tầng 42.

Ninh Nhiễm Thanh đang chuẩn bị bước ra khỏi thang máy, Tần Hựu Sinh tùy ý đập tay lên vai cô: “Buổi trưa cùng đi ăn cơm nhé!”

“Không được đâu, em phải đi cùng một đồng nghiệp.”

“Cũng được, làm việc vui vẻ với họ nhé.” Tần Hựu Sinh dặn dò.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, đi ra khỏi thang máy còn không quên vẫy tay chào Tần Hựu Sinh.

Cửa thang máy từ từ khép lại, thanh âm không cao không thấp của Giang Hành Chi lại vang lên: “Không ngờ luật sư Tần cũng có khả năng làm mẹ lắm đấy chứ.” Câu nào của Giang Hành Chi cũng mang đầy sự châm biếm và mỉa mai.

Tần Hựu Sinh cười lớn, hoàn toàn không để ý, bá vai Giang Hành Chi nói: “Chuyện của Lại Thư Khiết phải nhờ vả cậu rồi. Đợi khi nào thời cơ chín muồi, mình sẽ để Nhiễm Thanh đến làm việc cùng mình, mình đích thân hướng dẫn cô ấy.”

Giang Hành Chi cười lớn: “Cậu sắp xếp mọi việc của mình chặt chẽ quá nhỉ.”

“Anh em tốt chính là giúp đỡ lẫn nhau mà, có phải không?” Người có chuyện nhờ vả, luôn là người mang khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

Giang Hành Chi khoát tay anh ra, nhìn thẳng về phía trước: “Nghe nói mấy người đàn ông yêu vào, trí thông minh sẽ giảm sút. Luật sư Tần, mình thật sự lo lắng cho vụ án ngày mai của cậu ở tòa đấy.”

Thang máy dừng lại ở tầng 66.

Tần Hựu Sinh thân thiết nhìn Giang Hành Chi bằng ánh mắt “Cậu không phải lo”. Lúc ra khỏi thang máy, anh vô cùng vui vẻ chỉ chỉ vào ngực mình: “Tình yêu chỉ có thể ảnh hưởng tới tâm trạng của mình, chứ không phải cái đầu của mình.”

Giang Hành Chi: “Hơ...”

Ngày mai phải soạn đơn xin ly hôn cho Liêu Sơ Thu rồi, Ninh Nhiễm Thanh lại tìm Chu Yến hỏi thêm vài điều khoản cần chú ý.

Hôm nay Chu Yến cảm cúm, che miệng ho một lúc rồi mới trả lời cô bằng một giọng khản đặc.

“Ngày mai em hãy cứ viết theo suy nghĩ của đương sự, về cơ bản thì tiền bạc và nhà cửa không có vấn đề gì, chủ yếu phải chú ý hơn một chút về quyền và nghĩa vụ của họ. Dù sao thì em viết xong, cô vẫn sẽ kiểm tra cho em, còn nữa, em nhớ ghi chép cẩn thận nội dung buổi nói chuyện.”

“Cảm ơn cô!” Ninh Nhiễm Thanh cảm thán một câu chân thành, vội vàng rút cho Chu Yến một cốc nước.

Buổi trưa Ninh Nhiễm Thanh và Vương Trân lên nhà hàng ở tầng 50 cùng ăn một bữa cơm văn phòng đơn giản nhất. Ăn xong, cô đi đến cửa hàng thuốc, mua cho cô Chu Yến hai lọ cao bồi mẫu sơn trà.

Vương Trân khen cô có tiến bộ, trong lòng Ninh Nhiễm Thanh thầm đắc ý.

Trước đây cô luôn không thích lấy lòng người khác, nhưng trải qua quãng thời gian thực tập này, cô mới có được nhận thức mới, việc làm này không gọi là lấy lòng, mà là một sự quan tâm.

Lấy lòng sẽ khiến người khác có ác cảm nhưng quan tâm chân thành sẽ khiến người khác cảm thấy ấm lòng.

Buổi chiều, Liêu Sơ Thu gọi điện tới, cô ấy nói đã hẹn gặp mặt người phụ nữ để thuê, có một chuyện muốn nói rõ ràng ba mặt một lời với cô ta.

Ninh Nhiễm Thanh tưởng Liêu Sơ Thu muốn tìm người phụ nữ để thuê tính sổ, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn, liền bảo Liêu Sơ Thu gọi người phụ nữ đó đến một quán trà đông người ở gần văn phòng Vũ Đạt.

Tầm bốn giờ chiều, cô đi cùng với Liêu Sơ Thu gặp mặt người phụ nữ để thuê tại một quán trà có tên là Tây Ngữ.

Người phụ nữ để thuê có lẽ sợ Liêu Sơ Thu sẽ gây tổn hại đến mình, còn dẫn theo một người phụ nữ khác đến. Cô gái đó cao cao gầy gầy, trang điểm xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là một người phụ nữ chua ngoa, vừa gặp mặt đã đòi Liêu Sơ Thu giao đồ: “Bây giờ cô có thể giao đồ ra được rồi chứ?”

Ngược lại người phụ nữ để thuê là một cô gái trắng trẻo, dáng người trông khá nhỏ bé, không biết đã bao nhiêu tuổi rồi. Ngay cái nhìn đầu tiên Ninh Nhiễm Thanh đã cảm thấy cô ta rất quen mặt, nhìn kỹ một chút, chẳng phải chính là “cô con dâu” mà bà mẹ chồng dẫn đến mua quần áo đó sao?

Ninh Nhiễm Thanh đột nhiên cảm thấy đau lòng thay cho Liêu Sơ Thu.

Còn đương sự sắc mặt vẫn rất bình tĩnh, nói với người phụ nữ để thuê: “Đến rồi sao, ngồi xuống nói chuyện đi!”

Ninh Nhiễm Thanh suýt chút nữa thì nôn ra máu, uống một ngụm trà sữa nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết Liêu Sơ Thu định nói chuyện gì, thứ đồ mà họ nói đến là thứ gì?

“Chuyện đó... Chị có đưa clip cho Lập Đông xem không?...” Người phụ nữ để thuê cả người toát lên thần khí yếu ớt hơn người phụ nữ cao gầy rất nhiều, giọng nói cũng nhỏ nhẹ, như đang lo sợ điều gì.

Ninh Nhiễm Thanh lại nhớ lại một lần cùng chị gái xem điểm tin nóng trong xã hội, hình tượng nhát chét sợ hãi đúng là rất phù hợp.

“Nếu tôi đã nói không đưa cho Lập Đông thì sẽ không đưa. Ngày mai là tôi thương lượng ly hôn với anh ấy rồi. Lần này tôi hẹn cô là muốn nói rõ ràng mọi

chuyện.” Giọng Liêu Sơ Thu hơi khàn, nâng chiếc cốc lên, nhấp một ngụm trà xanh.

“Chị muốn nói chuyện gì?” Người phụ nữ cao gầy có chút bực bội rồi, quả nhiên là dẫn cô ta đến để chống lưng, tông giọng nói cũng cao hơn người bình thường mấy lần.

Ninh Nhiễm Thanh lại im lặng một hồi, không thèm nói gì, quay đầu tiếp tục nhìn ra con đường lớn bên ngoài cửa sổ.

“Tôi muốn trước khi cô và Lập Đông kết hôn, chủ động đưa ra đề nghị ký một hợp đồng hôn nhân, trên đó phải ghi rõ cho dù có một ngày hai người ly hôn, cô cũng không được nhận một xu nào.”

“Cô là cái thá gì!” Người mở lời lại là người phụ nữ cao gầy.

“Nếu cô không ký, tôi cho đưa thứ đó cho Lập Đông.” Liêu Sơ Thu nói rất nhẹ nhàng, hoàn toàn không nghe ra sự tức giận, dường như cô ấy đã chắc chắn người phụ nữ để thuê nhất định sẽ ký.

“Được! Vậy chị đưa thứ đó cho tôi, tôi sẽ chấp nhận yêu cầu của chị.” Người phụ nữ để thuê đồng ý.

Liêu Sơ Thu cười khẩy: “Rất xin lỗi, thứ đó tôi sẽ không đưa cho cô đâu, nhưng tôi có thể bảo đảm sẽ không đưa cho Lập Đông xem.”

Người phụ nữ để thuê cắn chặt môi, dường như không biết phải làm sao.

“Cô!” Người phụ nữ cao gầy đứng thẳng dậy, mạnh mẽ: “Dựa vào đâu chúng tôi phải tin cô. Tôi cho cô hay, nếu cô còn không giao thứ đó ra đây, hai cô buổi tối ra ngoài đường cẩn thận với tôi đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh hít sâu rồi lại hít sâu, sau đó không nhìn được nữa, đứng dậy đập bàn: “Cô mới phải cẩn thận một chút đấy!”

“Hả, mà nói cái gì?” Người phụ nữ kinh ngạc nhìn Ninh Nhiễm Thanh.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng răng, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Tôi nói là hai cô cẩn thận một chút đấy. Tôi đã từng gặp nhiều gái làng chơi, nhưng chưa thấy loại nào làm gái mà còn vênh váo như cô đấy.”

Tất cả dần dần đứng cả dậy, còn xắn tay áo lên, như chuẩn bị xông vào đánh nhau đến nơi.

Hai bên đứng sòng đôi. Ninh Nhiễm Thanh mặc dù có lùn hơn một chút, nhưng trước giờ cô trong cãi nhau, cô có thể thua người ta nhưng nhất quyết không chịu lép vế, khả năng trợn mắt của cô không kém người phụ nữ đó chút nào.

“Luật sư Ninh!” Liêu Sơ Thu đứng dậy kéo cô. “Không cần phải chấp cô ta.”

“Hứ, mà còn làm luật sư cơ đấy, thật là nhìn không ra.” Người phụ nữ đánh giá Ninh Nhiễm Thanh một hồi, ra vẻ khiêu khích, tay giơ lên càng cao, như sắp định tát cô một cái.

Ninh Nhiễm Thanh ghét nhất là bị người ta khinh thường, ruột gan trong lòng đều nóng rực như lửa đốt, nhưng mồm miệng vẫn lãnh lớt: “Sao? Muốn đánh tôi à? Tôi cho cô biết. Tôi là luật sư đấy, cô mà dám đánh tôi, tôi sẽ kiện cô tội cố ý gây thương tích ngay lập tức, cô có biết cao nhất là bao nhiêu năm tù không? Cô trợn mắt nhìn tôi làm gì. Cô tưởng mình giỏi lắm à, cô cứ thử đánh tôi xem...”

“Bốp!”

Một tiếng tát vang lên.

Cả người Ninh Nhiễm Thanh ngã xuống ghế, cô ngây người, cô vừa bị tát thật sao?

Còn nữa, vừa rồi cô nghe thấy tiếng tát trước? Hay là bị tát ngã xuống trước?

Mặt cô đỏ ửng lên, đau đốn, cô ôm lấy má trái của mình, không tin nổi mà chớp chớp mắt, xác nhận lại sự thật một lần nữa, hình như cô bị người ta tát thật rồi.

Ghi chú:

1. Sự phụ và đồ đệ là cách xưng hô giữa các luật sư hướng dẫn và học trò của mình.

Chương 9

Muốn người khác đánh bạn là một việc, bị đánh thật lại là một việc khác.

Sau khi chắc chắn rằng mình đã bị đánh, Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng dậy, cầm tách trà trên bàn tạt thẳng vào mặt người phụ nữ, dòng trà sữa nóng hồi lập tức lăn xuống gò má người phụ nữ cao gầy.

Để ngăn ngừa việc tách trà của Liêu Sơ Thu bị bọn họ cướp mất, cô lại cầm lấy tách cô ta thêm một cốc nữa.

Liêu Sơ Thu uống trà xanh. Người phụ nữ sau khi bị hắt nước, những lá trà màu xanh nhạt dính chặt trên cổ, trên mũi, trên miệng cô ta.

“Chúng ta đi thôi!” Ninh Nhiễm Thanh nói với Liêu Sơ Thu. Cô đang định đứng dậy thì thấy da đầu tê tê. Người phụ nữ đã túm lấy tóc cô dí đầu cô xuống mặt bàn, sau đó cầm lấy chiếc bánh gatô người phục vụ tặng miễn phí trát lên mặt cô.

Ninh Nhiễm Thanh thật sự kinh hoàng, kêu lên hai tiếng rồi đưa tay ra bóp chặt mũi người phụ nữ.

Cảnh tượng bỗng chốc trở nên hỗn loạn, người phụ nữ để thuê định lên giữ người phụ nữ kia lại, Liêu Sơ Thu thì chạy đến giữ cô lại, nhưng đều vô ích. Cuối cùng Liêu Sơ Thu đành phải chạy ra ngoài gọi bảo vệ vào.

Phụ nữ đánh nhau không bao giờ nói đến chiêu thức. Hồi bé, Ninh Nhiễm Thanh vô số lần đánh nhau với Ninh Bối Bối, cô chưa lần nào thua cuộc. Thế mà bây giờ đầu tóc cô bị túm, bị cẩu, bị véo, bị giữ, bị đá... Đủ loại tuyệt chiêu thay nhau lâm trận. Khi hai người còn đang định chuyển sang móc chân thì đã bị các nhân viên bảo vệ kịp thời chạy đến tách hai người ra.

Ninh Nhiễm Thanh xoa xoa cánh tay bầm tím, dáng vẻ vẫn kiêu ngạo như thế, đánh đá nhìn chăm chăm vào miệng người phụ nữ, chỉ có điều vì quá tức giận nên nói năng không được lưu loát: “Cô... Cô...”

Ở đây người sợ xảy ra chuyện nhất là người phụ nữ để thuê, cô ta nhỏ giọng nói: “Xin lỗi!”

“Nếu xin lỗi có tác dụng, cần luật sư làm gì!” Ninh Nhiễm Thanh hét xong cảm thấy mồm đau nhói. Vừa rồi bị đánh, các cơ mặt bị kéo căng ra, giờ đau dữ dội.

“Mày cứ thử vênh vào với tao lần nữa xem.” Người phụ nữ lại bắt đầu ra vẻ ta đây. Ninh Nhiễm Thanh lúc trước bị bứt tóc, thật sự có chút sợ hãi, theo bản năng lùi lại phía sau một bước.

Quả nhiên về chuyện đánh nhau, cô cũng chỉ là con ếch ngồi đáy giếng, cô cũng chỉ đánh thắng được Ninh Bối Bối mà thôi.

Cuối cùng sau khi bảo vệ đưa người phụ nữ đó đi, người phụ nữ để thuê lo sợ căng thẳng, sau lại nói thêm câu xin lỗi rồi mới rời đi.

Ninh Nhiễm Thanh lúc này da đầu đau, mặt đau, tay cũng đau. Vừa rồi người phụ nữ phết gatô lên mặt cô, bây giờ cô thật sự cảm thấy cả khuôn mặt mình đều nhầy nhầy, dính nhờn nhờn, ươn ướt vô cùng.

Rất ghê, cũng rất xấu hổ.

Bỗng nhiên Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy muốn khóc, nhưng lại không có mặt mũi nào khóc lóc trước mặt Liêu Sơ Thu và bảo vệ.

Cho đến tận khi Liêu Sơ Thu dịu giọng hỏi cô: “Luật sư Tiểu Ninh, cô không sao chứ?”

Ninh Nhiễm Thanh nghĩ đến người phụ nữ đó cũng bị mình cào chảy máu, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn một chút, chớp chớp mắt để những giọt nước mắt đọng trong khóe mắt chảy vào trong, sau đó ngẩng đầu hỏi Liêu Sơ Thu: “Vừa rồi tôi có lợi hại không?”

Liêu Sơ Thu: “...”

Liêu Sơ Thu muốn đưa cô đến bệnh viện, bây giờ Ninh Nhiễm Thanh hoàn toàn không muốn bước ra khỏi căn phòng này: “Chị đi trước đi! Tôi bảo người đến.”

“Luật sư Tiểu Ninh vì chuyện của tôi mới bị đánh, sao tôi có thể bỏ đi được, đợi lát nữa tôi đưa cô tới bệnh viện.” Liêu Sơ Thu nhìn cô nói, có chút bị dáng vẻ hiện giờ của cô dọa đông cứng.

Ninh Nhiễm Thanh không thích chữ “bị” trong từ “bị đánh” chút nào, đưa tay ra xoa xoa khuôn mặt nhóp nhép của mình: “Tôi không sao thật mà. Lát nữa tôi sẽ bảo bạn đến đón mình. Chị cứ đi trước đi. Còn nữa, ngày mai chị và chồng chị thương lượng chuyện ly hôn, có thể... yêu cầu đổi người...” Giọng Ninh Nhiễm Thanh càng lúc càng nhẹ đi, trong lòng cũng bắt đầu thâm tự trách mình. Cô là một luật sư sao có thể đánh nhau với người ta cơ chứ? Điều này chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong lòng khách hàng. Khách hàng thuê một luật sư đến để đàm phán, đâu phải là thuê vệ sỹ đến đánh nhau với người ta.

“Lẽ nào luật sư Tiểu Ninh không thể đến sao?” Liêu Sơ Thu còn có thói quen dùng khăn tay, cô đưa một chiếc khăn tay cho Ninh Nhiễm Thanh, để cô lau mặt.

“Không phải, tôi sợ chị sẽ cảm thấy tôi hơi nông nổi...” Lúc Ninh Nhiễm Thanh đón lấy chiếc khăn tay, khóe mắt bỗng dung ửng đỏ. Vì không muốn Liêu Sơ Thu nhìn thấy, cô cúi đầu xuống rất thấp.

“Sao lại thế được, tôi cảm thấy cô rất tốt mà.” Liêu Sơ Thu ngồi xuống bên cạnh cô. “Tôi ở với cô, đợi bạn cô đến.”

“Thật sự không cần đâu...” Ninh Nhiễm Thanh không biết thể hiện cảm xúc phần nộ và xấu hổ của mình thế nào. “Chị cứ đi trước được không. Ngày mai chị báo cho tôi thời gian và địa điểm, tôi sẽ tới. Còn nữa, chị ở lại với tôi thế này... Tôi chỉ cảm thấy rất mất mặt...”

“Được, vậy tôi đi trước.” Liêu Sơ Thu đành phải đồng ý.

Sau khi Liêu Sơ Thu đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh đóng cửa phòng lại, lấy gương ra bắt đầu lau những vết bánh trên mặt. Cô xoay gương, nhìn vào cô gái đáng thương trong đó. Đầu tóc thì rối bù, phần mái bị một miếng bơ dính vào trán. Má trái còn bị xước, mơ hồ còn nhìn thấy dấu ngón tay hồng hồng in trên má. Người phụ nữ đó chỉ một cái tát đã khiến cô ra nông nổi này, coi như cô ta lợi hại!

Ninh Nhiễm Thanh há mồm ra: “A...” Đau quá!

Tần Hựu Sinh và Chu Yên có quen biết nhau. Với tư cách là luật sư, họ cũng đã từng phân cao thấp trên pháp đình, nhưng ngoài đời họ lại là những người bạn thân thiết. Thế nên lần trước anh nhờ Chu Yên giúp mình hướng dẫn Nhiễm Thanh, cô đã rất thoải mái đồng ý.

Tan làm, Tần Hựu Sinh đến văn phòng Chu Yên một chuyến, hàn huyên một lúc.

Chu Yến cười tít mắt hỏi anh: “Luật sư Tần đến đây còn có mục đích khác phải không?”

Tần Hựu Sinh cũng mỉm cười, đặt tách trà trong tay xuống: “Cô ấy đâu rồi?”

“Quả nhiên là lên chỗ tôi tìm người.” Chu Yến đứng dậy khỏi chỗ ngồi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm: “Em ấy vừa tan sớm rồi. Đi gặp một vị khách hàng, nghe nói là gặp nhau ở quán trà Tây Ngự.”

“Thực tập biểu hiện tốt chứ?”

“Cũng chịu khó lắm, rất tích cực trong học hỏi. Nhưng mà suy nghĩ có phần hơi đơn giản, còn cần cạo xát nhiều.” Chu Yến nhận xét đúng trọng tâm.

“Cũng coi như có tiến bộ.” Tần Hựu Sinh gật gật đầu, đứng dậy bắt tay với Chu Yến: “Vậy tôi xin phép về trước. Lần sau tôi sẽ mời luật sư Chu ăn cơm, để cảm ơn cô.”

“Anh khách khí rồi!”

Lúc Ninh Nhiễm Thanh từ trong phòng bước ra định đi vào nhà vệ sinh, thì điện thoại rung, là Tần Hựu Sinh gọi tới.

Trong phòng vệ cơ bản cô đã lau sạch sẽ mặt mũi mình rồi, nhưng vết sưng bên má trái và những vết bẩn của bánh gatô dính vào cổ áo vẫn chưa lau sạch được.

Cô ấn nút nghe máy, giọng nói thân thuộc của Tần Hựu Sinh truyền tới: “Nhiễm Thanh! Mọi chuyện bàn bạc thế nào rồi, tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm nhé...”

Ninh Nhiễm Thanh nhếch miệng, không cẩn thận chạm vào vết thương. Cảm giác uất ức vì bị ăn một cái tát như dòng nước lũ xả van, trào dâng tới tận tim cô. Một tay cô ôm má, một tay cầm di động, không tìm được nước mắt rơi xuống.

Nếu trước đây chỉ đau thôi thì giờ nghe thấy giọng nói của Tần Hựu Sinh, mới thật sự cảm thấy tủi thân.

“Thầy Tần... Em vừa bị người ta tát một cái...” Lời vừa nói ra, nước mắt càng tuôn rơi mãnh liệt, không sao ngăn lại được.

Ninh Nhiễm Thanh từ nhỏ tới lớn chưa từng bị đánh bao giờ. Cho dù sau này cô có mẹ kế thì ở nhà cũng không phải chịu thiệt thòi gì. Cho dù Ninh Bối Bối nhỏ hơn cô hai tuổi, hai người cãi nhau rồi đánh nhau, Hồng Tú Mỹ cũng bắt Ninh Bối Bối xin lỗi cô.

Có một lần cô cắt nát con búp bê mà Ninh Uy Phong mua cho Ninh Bối Bối, Hồng Tú Mỹ mới hiềm hoi lớn tiếng quát nạt dạy dỗ cô một lần: “Nhiệm Thanh! Mặc dù mẹ không phải mẹ ruột của con, không có quyền cũng chẳng có nghĩa vụ quản giáo con. Nhưng mẹ vẫn phải nói với con một câu. Nếu con còn không sửa đổi tính nết đó của mình, sau này rời khỏi gia đình này, ra ngoài xã hội, cứ với cái tính này của con, đến một người lạ ở ngoài đường cũng có thể chinh đốn con.”

Giờ thì hay rồi, cô đúng là đã bị một kẻ lạ mặt “chinh đốn” rồi!

Phía trước có hai nhân viên phục vụ bước tới, đều tò mò nhìn cô một cái. Ninh Nhiệm Thanh không muốn đang khóc lóc bị người khác nhìn thấy, cô vội vàng đi vào nhà vệ sinh nữ, mặt còn chưa thềm rửa, xông thẳng vào phòng bên cạnh, khóa trái cửa ngồi trên nắp bồn cầu, tiện tay rút một tờ giấy vệ sinh, vừa khóc vừa lau nước mắt.

Cô cũng muốn có một người mẹ dạy dỗ cô tử tế. Rốt cuộc cô đã làm sai chuyện gì? Sao mọi người đều ghét bỏ cô. Hôm nay lại còn bị một người phụ nữ lạ mặt dạy cho một bài.

Ninh Nhiệm Thanh cuộn người lại, vùi mặt xuống đầu gối, lau hai hàng nước mắt lem nhem, nghẹn ngào nói tiếng được tiếng không. Đến tận khi điện thoại lại rung lên lần nữa, cô nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, mới phát hiện vừa rồi mình đã vô tình tắt máy cuộc gọi của Tần Hựu Sinh.

Cô nhận máy, giọng nói của Tần Hựu Sinh trong điện thoại vô cùng sốt ruột: “Nhiệm Thanh, rốt cuộc em đang ở đâu?”

Trước kia Ninh Nhiệm Thanh chỉ cảm thấy Tần Hựu Sinh cũng tạm được, lúc này cô mới phát hiện ra anh thực sự rất tốt. Trong lòng người phụ nữ luôn có một người anh hùng. Người anh hùng này không nhất thiết phải xuất hiện khi cô gặp nguy nan, còn có thể giống như lúc này, khi cô đau buồn rơi nước mắt, anh cũng đang lo lắng cho cô.

Cô nức nở trong giây lát không nói nên lời, phải một lúc sau, Ninh Nhiệm Thanh cuối cùng cũng mở lời: “Nhà vệ sinh nữ tầng hai...”

Một người đang hỏi trong sốt sắng, một người thì nghẹn ngào, trả lời cứ nhát gừng.

Kết quả đáp án vẫn khiến Tần Hựu Sinh đau buồn.

Tần Hựu Sinh đến trước cửa nhà vệ sinh nữ, nhìn thấy biểu tượng giày cao gót treo ngoài cửa, có hơi do dự. Vừa hay, có một bà cô dọn vệ sinh định đi vào dọn dẹp, liếc nhìn Tần Hựu Sinh một cái: “Anh à, nhà vệ sinh nam ở bên kia.”

Tần Hựu Sinh ho nhẹ một tiếng: “Bạn gái tôi ở trong đó.”

Bà cô đánh giá anh mấy lần, dường như vẫn có chút không tin tưởng.

Tần Hựu Sinh khó xử, không biết giải thích sao. Đúng lúc này, một bàn tay mềm mại nắm chặt tay anh. Anh quay đầu lại, Ninh Nhiễm Thanh khóc đến đỏ ửng hai mắt đã đứng trước mặt anh.

“Chúng ta đi thôi!” Ninh Nhiễm Thanh nói nhỏ, kéo tay Tần Hựu Sinh bước ra ngoài.

Xe của Tần Hựu Sinh đỗ bên đường, vì đã vượt qua vạch được đỗ xe nên đã bị dán giấy phạt.

Ninh Nhiễm Thanh bước tới liếc nhìn, giọng nói trầm thấp: “Kỹ thuật đỗ xe tệ như vậy, chẳng trách bị dán giấy phạt.”

Bị dán giấy phạt chẳng phải vì anh lo cho cô nên tìm tạm một chỗ đỗ bừa đó sao. Tần Hựu Sinh kéo Ninh Nhiễm Thanh ra trước mặt mình, nhìn chằm chằm vào vết sưng đỏ ửng bên má trái của cô: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

“Lên xe rồi nói!” Ngoài đường lớn thế này, Ninh Nhiễm Thanh không biết mở lời sao.

Lên xe rồi, Tần Hựu Sinh định đưa Ninh Nhiễm Thanh đến bệnh viện. Ninh Nhiễm Thanh chê mắt mặt, đến lúc đó bác sỹ hỏi cô tại sao bị như vậy, cô thật sự không có mặt mũi nào nói rằng bị người ta đánh thành ra như thế.

Tần Hựu Sinh nhớ ra ở chỗ Giang Hành Chỉ có một bình thuốc chống thâm tím đặc hiệu của một khách hàng người Hồng Kông tặng, thế nên lập tức gọi điện thoại cho cậu ấy.

Lại nói đến hai ngày nay Giang Hành Chỉ thật sự có chút không muốn nghe điện thoại của Tần Hựu Sinh, vì chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Thế nên khi màn hình hiện lên ba chữ “Tần Hựu Sinh”, anh tắt máy một cách quả quyết, sau đó tiếp tục chạy bộ trên máy chạy.

Tần Hựu Sinh rất hiểu Giang Hành Chỉ. Giang Hành Chỉ cúp máy của anh rồi, anh rất từ tốn gọi lại một cuộc khác, cuối cùng sau nửa phút chuông reo, Giang Hành Chỉ nhắc máy hỏi với giọng khó chịu: “Chuyện gì?”

“À, lọ cao chữa trị vết thương lần trước còn không?”

“Sao, đến nó cũng bị cậu nhưng nhớ rồi sao?”

Tần Hựu Sinh: “Đừng có nhỏ mọn thế, mình có việc dùng thật mà. Thanh Thanh bị thương rồi, giờ mình sẽ đưa cô ấy đến đó bôi thuốc.”

Giang Hành Chỉ cúp máy, nhìn ngắm căn phòng một lượt. Nhà anh vì sáng sớm này vừa có nhân viên vệ sinh theo giờ đến dọn dẹp qua nên rất sạch sẽ. Sau đó anh nhìn lại chiếc quần thể thao màu xám cùng chiếc áo ba lỗ màu trắng anh đang mặc trên người, bước ra khỏi máy chạy bộ, trở về phòng thay một bộ áo vest bước ra.